

Tale, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Vedreborg).

Ringel: Jeg skal tillade mig at yttre et Par Ord i Anledning af den høitærede Kultusministers Svar til mig i Anledning af Almanaken. Men først vil jeg gjerne sige overfor vor ærede Kollega fra Svendborg (Tang), at det forekommer mig, at han fortvorede sig en lille Smule i Gaar, idet han gav sig til at tale saa stærkt om Bibelen og dens Forstaaelse. Hvad jeg har sagt om er jo ikke Andet end den Angivelse, der staar i Almanaken, og den lyder saaledes: Efter Verdens Skabelse 5854 Aar. Jeg har ikke gjort noget som helst Forsøg paa at ville reise Thingets Latter ved at stille mig i haanlig Opposition til Bibelen; det kunde aldrig falde mig ind, — men denne Betegnelse betragter jeg kun som et Misbrug af Bibelens Ord. Jeg betragter Bibelen som en Bog, hvis høie Autoritet vi Alle skulle have den største Respekt for, og som vi ikke skulle misbruge ved at ville uddrage videnskabelige Resultater deraf. De videnskabelige Resultater skulle vindes paa andre Omraader, nemlig ved Naturforskning, ved Forskningen af de Kjendsgjerninger, som ere forelagte den menneskelige Aand til Undersøgelse. — Endnu en lille Misforstaaelse vilde jeg gjerne berigtige. Jeg hører, at ved det ovenbødte og maasse uheldige Udtryk, jeg brugte i Gaar om Barton og Abel Cathrines Boliger, er der dem, der have tænkt sig, at jeg sigtede til Barton Kirke, og hvad der foregaaer, men hvad der foregaaer der, er netop Noget, jeg i høi Grad har Agtelse og Sympathi for. Jeg sigtede naturligvis til det Hospital for gamle aflægs Mænd og Kvinder, som kaldes Barton Hospital. — Hvad den høitærede Kultusministers Svar angaar, glæder det mig overordentlig at se, at han er mere enig med mig, end jeg troede, idet han ved den omtalte Bemærkning i Almanaken kun sigtede til Menneskeheden Oprindelse og ingenlunde til Verdens, og jeg ønsker netop, at det skal slaas fast, at vi nu have en authentisk Fortolkning af, hvorledes disse Ord skulle forstaaes; men det burde tilspies som en lille Anmærkning under Teksten, at „Verden“ i denne Forbindelse betyder „Menneskeheden“. Jeg tror isøvrigt, at den meget ærede Kultusminister og hans Meningsfæller ikke engang saaledes vilde komme i god Forstaaelse med Videnskaben, og jeg tvivler virkelig en lille Smule om, at den høitærede Minister har Ret i, at der findes udmærkede Videnskabsmænd, som have gjort sig bekendte med de Kjendsgjerninger, som

det her kommer an paa, og som mene at kunne nøies med et Tidrum af mindre end 6000 Aar for Menneskeheden hele lange Udviklingshistorie, gennem Stenalderen, hvor det er gaaet saa uendelig langsomt med Fremskridt, gennem Broncealderen og Jernalderen. Maa jeg i Forbindelse med denne Sag blot sige, at det, at den høitærede Kultusminister ved sin Regerings Tiltrædelse; om jeg saa maa sige, traadte saa skarpt op imod Konfistorium, har en uheldig Side ved sig. Hvis den gamle Form havde bestaaet, og der blot havde været Tale om at affasse den, kunde jeg saa overordentlig godt forstaa, at den høitærede Minister sagde: Lad det Gamle blive staaende, affurat paa samme Maade, som man lader „de Wenders og Gothers“ og „Stormarns og Ditmarskens“ o. s. v. blive staaende. Det er gamle Former, som Nogle maasse kunne have en vis Affektionsinteresse for. Men Ulykken var den — og der er det, at jeg ikke kan følge den høitærede Kultusminister, hvis Ven og Medkæmper paa dette Punkt jeg ellers er, — at efter at Formen var affasset, var man haard nok overfor Konfistorium til at give et Paabud — thi det var ingen Anmodning fra den høitærede Minister, men et Paabud i streng Form, hvis jeg ikke huster fejl, om at indføre den igjen. Det kan jeg ikke billige. Men nu lade vi disse gamle Historier ligge og ville Alle glæde os over dels at have faaet denne lille Forklaring i Dag, og dels at der fra alle Sider synes at være en saa stor Interesse for geologiske Spørgsmaal, som der viste sig i Gaar.

Maa jeg imidlertid tillade mig til, hvad jeg sagde i Gaar, at føie et lille Supplement, som ikke angaar Geologien, men Botaniken, og min Anmodning derom retter jeg ikke, som den forrige, til den høitærede Kultusminister, men til den høitærede Indenrigsminister. Jeg gaar altsaa bort fra den høitærede Minister, som saa at sige er Repræsentant for det overjordiske Danmark, og gaar til den naturlige Repræsentant for det underjordiske Danmark, som jeg betragter Indenrigsministeren at være. Jeg haaber, jeg maa have samme Lykke med denne lille Genftilling som med min forrige. Jeg vover næppe at sige, hvad det er, for hvis stiger, hvad det er strax, vil man maasse le mig ud, Derfor vil jeg begynde med en Ting, som allerede finder Sted, som er praktisk indført her i vor Stat, og som de Fleste af de Tilstedeværende have set med egne Øine, og naar det er, saa maa ogsaa det kunne komme, som jeg derpaa skal tillade mig at foreslaa. Rundt omkring paa Jernbanestationerne i Landet hænger blandt mange andre Efter-